Изјава високог представника на конференцији за штампу поводом завршетка преговора на Влашићу

Пут Босне и Херцеговине у Европу ће бити дуг и тежак – али током протекла четири дана на Влашићу направили смо велики и значајан корак на том путу.

Али што је још важније, оно што смо могли видјети на Влашићу у протеклих неколико дана такође представља кратак поглед у будућност.

Ако желите знати каква ће Босна и Херцеговина бити као потпуно суверена држава, требали сте само бити у сали за састанке у хотелу Пахуљица.

Преговоре су у потпуности водили лидери ваших политичких странака, они на власти и они у опозицији, уз руковођење мог уваженог колеге, копредсједавајућег господина Аднана Терзића.

Улога међународне заједнице била је само улога посредника.

Успјех који је постигнут представља прву фазу нечега што, вјерујем, има потенцијал да постане историјски споразум, и то не само због онога што је договорено већ и због начина на који је тај договор постигнут. Ово је договор на који можете ставити само једну ознаку, “Произведено у БиХ”, а не од стране међународне заједнице.

Преговори би засигурно пропали већ у овој првој фази да није било политичког водства и храбрости које су показали лидери владајућих и опозиционих политичких странака на Влашићу, који су чак били спремни да ризикују и властиту будућност како би овој земљи дали будућност.

Готово без изузетка, оно што смо видјели током ових преговора био је компромис и истакнуте државничке способности. Видјели смо право водство, а не само страначко водство.

Као и увијек, неки који су били по страни ће приговарати.

Чућете тај познати вапај из прошлости: вапај издаје. Чућете га од Срба, Бошњака и Хрвата. Чућете га из Бања Луке, из Сарајева и Мостара.

И ово је дио политике, али то је "ситна" политика. То је политика која увијек ставља "мене" испред "нас". То је политика прошлости.

На Влашићу смо имали прилику видјети праву, далекосежну политику. То је једина политика која овој земљи може осигурати будућност. Једина политика која ставља земљу на прво мјесто.

Али морам нагласити да ово ипак није побједнички говор. Сада је потребно финализирати другу фазу овог процеса који се одвија у два корака – као што сте већ чули, преговори су вођени на принципу да ништа није договорено док све не буде договорено.

Дакле, чека нас још посла који морамо урадити да би окончали овај процес. Друга фаза, у којој ће се разматрати мапе, такође ће бити тешка. Али ако атмосфера коју смо имали на Влашићу превлада и даљим током овог процеса, нимало не сумњам да може успјети, и да хоће успјети.

Коначни Политички споразум морају ратификовати парламенти оба ентитета прије него што Консултативна радна група Европске уније донесе своју коначну одлуку средином јуна.

Али обзиром да смо дошли тако далеко, највећа трагедија била би да сада посрнемо пред посљедњом препреком. Не вјерујем да ће се то догодити. Успјех значи да би БиХ већ у јуну ове године могла започети преговоре за Споразум о стабилизацији и придруживању.

Већ дуго времена сам у политици, тако да ме није баш лако импресионирати. Али доиста сам био импресиониран оним што сам видио на Влашићу, и сваки други међународни посматрач у БиХ из Брисела, Вашингтона, или било које друге пријестолнице такође би требао да буде импресиониран.